

MIRCEA DUCA
*
CREPUSCULUL VÂRSTELOR

DidacticArt

2018

MIRCEA DUCA

CREPUSCULUL VÂRSTELOR

Cuvânt înainte de Călin Crăciun
și *Postfață* de Petre Curticăpean

DidacticArt

2018

Copyright: © Mircea Duca

© Editura DidacticArt, pentru prezenta ediție

Coperta: Toni

Editor: Călin Crăciun

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUCA, MIRCEA

Crepuscului vârstelor / Mircea Duca. - Târgu Mureș:

DidacticArt, 2018

ISBN 978-606-94053-1-4

821.135.1

Cuvânt înainte

Mircea Duca este un poet eminent atipic, pentru că e singurul pe care-l știu recitându-și creațiile la telefon, iar acest fapt fiindu-i parcă de ajuns pentru ființarea sa artistică. Și o spun cu certitudinea că nu sunt singurul privilegiat al împărtășirilor lui poetice, la fel cum nu sunt singurul care l-am îndemnat să le adune în volum. Faptul nu e lipsit de semnificație, căci e mărturia de necontestat a încrederii lui în puterea poeziei de a unifica spirite și de a înnobila existența, fie și doar la o scară redusă până la sinele individual și la cercul de prieteni.

Scrisul său se dezvăluie tot mai mult ca act de devoțiune, o formă de manifestare a credinței că prin exersarea sa ritualică se revelează măcar o câțime din misterele și miracolele vieții prin care a avut norocul să treacă. De aici cred că provin, ca necesități, preferința pentru elegie, seninătatea retrospectivă și împlânzirea pulsiunilor până în măsura în care chiar și decepțiile sunt contemplate cu detașare, uneori cu o seninătate uimitoare. Astfel, am putea spune că, prin acest al doilea volum, poetul țîrgumureșean pare să vrea de la poezie mai mult decât delectarea sau exersarea ludică a inteligenței, mizând pe o valență terapeutică. Nostalgiile lui sunt de obicei decantate într-o conștiință înseninată de împăcarea cu timpul, în fond, cu destinul,

chiar dacă nu lipsesc momentele când par doar domolite de blazare.

Avem în mână o carte despre iubiri trecute ori persistente, cu dări de seamă despre experiențe, gânduri și emoții ce se cer îmbrăcate în limbaj poetic, cu decență, și descătușate, scoase la defilare pentru a fi salvate de la uitare. Un volum cu „bucurii în pielea goală”, cum inspirat se exprimă poetul ce se autocaracterizează „mahmur de atâtea amintiri”.

FILĂ DE JURNAL

Despre gramofon și despre flașnetă:
Dați-ne maidanul înapoi,
dați-mi pantalonii scurți cu
care am crescut în Copilărie,
dați-ne înapoi șoșonii,
cizmele de gumă,
saltelele umplute cu paie,
somnul în care visam
soldăței de plumb,
dați-ne înapoi păsările
călătoare,
și mai dați-ne înapoi și
Mureșul curgând,
și Podul Mureș cel vechi,
Turbina și pe Clara Nussbaum
care a plecat cu părinții
în Izrael și nu s-au
mai întors.
De ce? Cine sunt eu?
MIRCEA DUCA, cel care
n-a plecat și nu s-a întors
din Tg. Mureș niciodată.

FOTOGRAFIE

Cauți tristetea cui în iarbă?
O fi căzut din cuib,
o fi pierdut-o cineva
în grabă,
sau o fi lăsat-o acolo
pe-nserat să adoarmă?

PATIMI

Cine a văzut buzele Lui
Dumnezeu?
Și cât ne-a vorbit el,
de ce ne-a obișnuit cu
setea și cu foamea pe pământ
cu durere și singurătate,
de parcă ar fi știut
ce viață e între cer și pământ,
și chiar, de ce ne-a
născut,
și de ce ne-a lăsat și
moarte?
Cine a văzut buzele lui
Dumnezeu,
dacă ne-a vorbit,
de ce suntem doar oameni?

REVERIE

Andre Breton, Andre Breton
de-atunci, din suprarealism, am
decăzut cazon,
galanterii burgheze, șunci
de gală
au dus la nesfârșire secolul
în poală.

Paiate vesele și triste
din Maiakovski ies pe stradă,
în gura mare, manifeste.
Andre Breton, Andre Breton
de-atunci
am decăzut cazon,
și ne-am mutat cu toții,
la blocuri.

CUVINTE

Cuvinte în extaz,
cu care poți face aproape orice,
cu care închid și deschid gura
ca păpușile care se poartă
pe mână.

Le poți privi în ochi, și ți se
întâmplă cele mai galeșe
priviri.

Te pot privi ele pe tine și tu
să deschizi și să închizi
gura ca la înec.

Altfel, au fost singurele
cuvinte cu care nu m-am
descurcat.

De atunci scriu mereu.

SPEȚĂ

Domnilor, Eu nu sunt decât
un proces-verbal,
încheiat între cineva și
altcineva,
ca să se știe
lacrima care n-a fost
plâns, nu e speță
între noi și nu sunt
vinovat decât de Elegii
care oricum nu sunt probe,
iar ca îndrăgostit,
am fost.
Cine mă
poate acuza că am
furat despărțiri și singurătați,
chiar dacă, recunosc,
mai am amintiri?

CAUTARE

Cântam în somn,
și singura linie trează
era coapsa ta,
cu o înmiresmată pândă,
o îmbrățișare lăhuză
mă aștepta, iar eu, politicos
cu nopțile târzii,
mă amestec în cearceafuri,
în mătăsurii de ceață,
și cad întortocheat
în amintiri.

CÂNTEC

Sar pijamalele-n dulap,
pe raft, că iar în noaptea
asta au adormit
dezbrăcați,
în așternuturi, o mână
de unduieri sprințare,
adolescenți pe care mama
și tata nu i-au dat în
păstrare.

M-au napădit iubirile amare
și-ascult cum săreau, atunci,
pijamalele-n dulap,
pe raft,
și nu pot să uit.

STARE

Fără prieteni,
sunt un dezactivat,
un ceva fără nimeni,
o iubire fără încotro,
fără nicio amintire,
fără singurătate,
un necăutat pe pământ
un anotimp care a trecut.

ADUCERI AMINTE

Doamne,
El, dacă a murit,
nu mai știe nimic
despre noi,
degeaba am vorbit împreună
cândva.
El trăiește acum viitorul
nostru,
despre care noi nu știm
încă nimic.
Și totuși, ne aducem aminte.

CARTE DE VIZITĂ

E trecut de opt,
aproape 65,
1,70,
cu puțin peste 56,
salariu de profesor (încă),
peste un an, pensia necesară.
Am supraviețuit ca poet
din Tg. Mureș,
ochi albaștri,
vă trimit primele iubiri
și amintirile mele
dintr-o carte care
ca „alba-neagra”
o să apară, n-o să apară...
Eu sunt pregătit,
am scris-o,
mă bucur pentru toți
cei care nu ne-am
cunoscut.
Și pentru ceilalți,
oricum mai puțini.
Să vină cineva din trecut
să-mi spună
„Mai trimiteți!”

SĂRBĂTORI NĂUCE

Iubito, te rog,
e „1 Mai”,
e sărbătoare,
lasă-mă la defilare,
vin pionierii, vin uteciștii, vine partidul,
steaguri, muncitori și
muncitoare,
oameni de ordine.
Iubim munca
și nu urâm nici
odihna 8+8+8.
Mai știi? Fabrici, uzine,
tractoare, Dacia,
noi ne-am iubit patria, atunci.
Abia apoi ne-am
întâlnit,
și ne iubim și azi.
Iubito, te rog,
e „1 Mai”
lasă-mă la defilare,
steaguri, multe steaguri,
păcat ca nu e vânt.
Mă lași?

INSOMNII

Ce faci, te-am uitat?

Da eu, când uit,uit,
chiar dacă nu m-ai
Iubit,
și eu mă mai visez uneori,
când am insomnii,
cu tine.

LILI

Eu sunt doar ce-a mai rămas
din iubirea de atunci,
din cei câțiva ani peste optsprezece.
Când ne-am îndrăgostit,
în gară la Brașov,
pleca un tren, intra
un altul,
ți-aduci aminte,
în gară, atunci, noi
nu știam mersul trenurilor.
Eu, ca să mai stau
cu tine, am plecat cu
marfar.

CÂNTEC DE CÂNDVA

Iubirea nu e somn, sigur nu e
somm.

Iubirea nici vis nu e, sigur
nu e vis.

Iubirea nici plâns nu e,
sigur nu plângeam atunci.

Iubirea nici singurătate
n-a fost, pentru că tocmai
de acolo venim și nu
era nimeni în noi.

TABLOU RURAL

Copilărie agrară –
miriște, trifoi,
burueni, mătrăgună,
urzici, mersul desculț
pe arătură,
arici de gală,
greieri cu repertoriu local
în iarbă,
părinți, bunici, școală, abecedar,
trasul de urechi,
tabla înmulțirii,
un învățător bătrân,
mocofan și trist,
calea ferată, gară,
furnici, o fântână
amară,
găini, rațe, grajdul,
tulei, vai de ei,
și gardul, casa,
mămăligă cu brânză
și duminici în limba română,
o mătușă în loc de ușă,
scârțâit cărunt,
pălării de paie,
morcovi, pătrunjel,

vară de vară,
un dud în fața casei,
un câine care
mănâncă pâine de casă,
cu muște și cu fluturi
de la cina de acasă,
bucurii în pielea goală,

înainte să adorm copil.

CÂNDVA

Nu mă bag în apă
că seacă de nisip
ce-am fost
într-o clepsidră.
Un trecut destrămat
va veni, se va întoarce,
și eu voi da vina
pe altcineva
că am fost nisip
într-o clepsidră
cândva.

IUBITO

Iubito, lasă-mă fără de rost
Că, și așa, astăzi e zi de post
și nu-i de dulce-n dor.

Iubito, lasă-mă fără de rost
că am uitat, că nu mai știu
ce s-a întâmplat
azi noapte-n amintiri.

PROCES VERBAL

· Eu am fost în general dar și în particular,
un poet care a copilărit în preajma
cuvintelor limbii române, în Ardeal,
fiu de pământ natal din Band.
De când m-am născut până acum
nu m-am plictisit.
Am fost copil, adolescent, bărbat (uneori?!)
și îmbătrânesc în Tg. Mureș.
Dacă ar fi să mă răzgândesc
aș vrea să fiu
copilăria lui Ion Caraion,
pe care nu l-am cunoscut personal.
În rest, recunosc,
am trăit din tot sufletul
prezentul proces verbal.

POVESTE RURALĂ

Într-o zi de dimineață
am lăsat Elegia, cu toate ale sale,
pe iarbă, în curte.
Elegia, cu toate ale sale,
mai mărunte,
mai de căpătat de prin vecini,
zgribulită, cu toate părțile ei componente,
de la biserica natală la sfatul popular,
zâmbea într-o zi de post.
Să vezi o Elegie tolănită în iarbă,
Neîncepută, zâmbind...
M-am întors la Elegie ca la un păcat,
cu care am trăit amintiri.

SCUZAȚI-MĂ

Scuzați-mă, am întârziat,
dar tocmai mi-a murit trecutul.
Acela râsu-plânsu' cu care m-am născut,
cu care am iubit, cu care am fost singur
încât acum sunt mahmur de atâtea amintiri,
de parcă aş avea din nou
vârsta teilor înfloriți
și-n inimă jăratec de primăvară.

ILUSTRATĂ

Pe un cer măsluit, pe drum,
lumea trece ostășește
ca într-o întoarcere de undeva.
Din loc în loc așteptări,
acasă mă trezesc singur.

E o dimineață anapoda.

REPORTAJ ANTIC

Marmură romană, roșie,
cu bărbi dacice afară din piatră.
Ochi secați de umbre,
mumie sub candelă,
ziduri trecute, riune
așezate ca la Cîna cea de taină.
Roma e doar trecutul din noi,
așteptări de sfinți
fără amintiri.

DINCOLO

Dincolo de mine,
am trăit bine,
era o umbră, cu tristeți.
M-am obișnuit cu ele,
ne înjuram,
eram prieteni.
Amintiri, singurătăți și amăgiri,
iar viața îmi curgea din palme
de trist ce am fost
când mi-a fost bine.
Iar trecutul n-a mai
venit înapoi, o vreme.

JURNAL

Îndoieli de vară,
dacă va fi toamnă
anul acesta iarăși,
dacă frunzele foșnite,
trimise de pădure,
le-ați primit,
eu sunt bine,
și singur, atâta cât
mi-a mai rămas,
dintr-un anotimp posac.

RUGĂMINTE

Lasă-mă să respir românește,
să fiu sughit, să fiu tuse,
să fiu oftat, să fiu suspin,
să fiu orice,
dar lasă-mă să respir
românește,
am atâtea amintiri de trăit încă.

CÂTEODATĂ

Ai grijă, nu poți fi
ziua de ieri, mereu
nu poți fi ce-ai fost,
nici ce-ai fi putut să fii,
ai grijă, nu poți în viață
să te întâlnești cu tine
și să nu trăiești din amintiri.

PROPOZIȚII

În fiecare seară, mă culc
ocult,
și fără speranță,
în vise nu mai suntem tineri,
și-apoi, dacă tot ne-am trezit,
am fost...
după cum ne-a vrut
ziua de mâine.

EU

Eu sunt un decent
recent,
niciodată, n-am fost
de altă minoritate în țară,
salut, mulțumesc, aștept politicos,
nu mă revolt,
deși m-am mutat în sărăcie
și în singurătate
și stau
în genunchi, așa cum
mi-ați cerut,
voi puteți avea o țară
și fără noi.
Noi ne naștem mereu
sub un stăpân nepotrivit,
sau care a fost,
sau care va veni.
Noi nu știm decât că aici ne-am născut.

CALEIDOSCOP

Citați-mă, dacă ați uitat ceva,
eu îmi aduc aminte atâtea
lucruri uitate,
eu m-am înțeles bine cu
Istoria,
în prezent, ne cunoaștem,
dar nu ne salutăm.
Și mă dor, dor în mine,
hărțile adevărate,
despre care...
citați-mă dacă uitați
mereu câte ceva.
Țara e-ntreagă din atâtea
și-atâtea lucruri uitate.

ETAPĂ

Am ajuns la vârsta când
„lasă-mă în pace”,
e de ajuns ca să trăim
mai departe împreună,
chiar dacă virgula desparte,
chiar dacă sunt propoziții
subordonate, chiar dacă
e noapte, chiar dacă
nu mă trezesc întotdeauna
curcubeu.

Uneori nici ziua de mâine
n-are dreptate.

INSTANȚĂ

Am fost condamnat într-o toamnă,
pentru trafic de cocori,
pe care îi treceam cu privirea peste zări,
și nu eram un nesupus de țară și popor.

Aveam probe și mărturii,
chiar dacă n-aveam aripi,
mărturisesc, neisprăvit,
că se întorc la primăvară,
pe cuib.

Iar eu, fără aripi și cu priviri de copil,
cum să fac trafic de cocori
peste graniță, spre alte zări.
Nu vedeți, onorată Instanță,
cum tot așteptând, îmbătrânim,
privind cum pleacă din noi
în fiecare toamnă cocori?

DA

Nu ne adunăm,
ci ne risipim,
pe colbul drumurilor,
tot căutând
Calea.

MĂDĂRAȘ HARGHITA

I-ascultam mârâitul
de munte întors pe dos,
înspre seară cobora pe
pâraie lătratul de piatră,
prin păduri.

La vedere nu erau decât
ochii încruntați,
prin poieni ascultam,
se-auzea inima
stâncilor prăvălind
pietriș.

Cerul trecuse deja, de prima tinerețe, așa
că nu ne pot judeca
decât câteva stele
căzute în fântâni,
și-n pâraie de lacrimi.

Restul nu e decât
bârfă de ierburi, de
mătrăgună, de brusturi.
Au îmbătrânit munții,
și dau în mârâit de scorburi,
în păduri.

GENEȚIA POP

Recunosc sunt mai obosit
decât mulți din generația pop,
nu mai port părul lung, din
motive firești, cămășile
de altă dată nu mai sunt
cu umerii mei de atunci,
nu mă mai îmbătrânesc,
ca acum.

Recunosc, am fost tineri
ca niciodată.

Doar ne aducem aminte,
uneori.

RÂUL

Ce Râu frumos, cu umeri largi
coborând dintr-un sat,
dintr-un munte de vară,
privirea senină,
cu undiri de sărbătoare,
coboară agale,
pe pietre.

SENTIMENT 1

Tu nu vezi, țară, că Românii
nu mai vor să fie români,
că pleacă, se duc și nu se mai
întoarce limba română
acasă?

Tu nu vezi, Țară, că toate în jur
ni-s străine,
și-n clopote bat alte limbi,
și-n rugăciuni a mai rămas
doar îngenunchierea.

Tu nu vezi, Țară, că Românii
nu mai vor să fie români,
și pleacă,
și-n jur aproape toate ni-s
străine?

SENTIMENT 2

Suntem o generație
de voi cu noi, împreună,
fără dorul de țară, tot mai rar pământ.
Dar „nu ne duce, Doamne, în ispită,
și ne iartă”,
Și mai dă-ne, celor care am rămas,
Luceafărul de seară,
să ne fie lumină,
că noaptea e lungă,
și-au rămas singurătățile noastre
fără somn și fără vise,
și-i întuneric fără
țară cu noi.

SENTIMENT 3

Eu sunt un străin în
propria mea țară,
și nu mai am dor,
doar Elegii.

M-am născut străin
În propria mea țară.

DE TOAMNĂ

Sărutări la domiciliu, Doamnă,
vă mai iubim, chiar dacă
în amintiri ne trimitem
uneori unul altuia elegii.

Îmbrățișări de primăvară până-n toamnă,
Doamnă.

PASTEL

Multe nu-s
și altele ar trebui să fie,
întâmplător sau nu,
lanul de grâu trece cazon,
încoronat cu maci,
ca într-o rugăciune de Voroneț.

MESAJ

Cui să-i spun noapte bună,
dacă dorm
fără nimeni, lângă nimeni,
și cu mine trezindu-mă?
Cui să-i spun bună-dimineța,
și singurătății
„o zi bună”?
N-am cui să-i spun „nimeni”,
dacă e o noapte fără
„noapte bună”.

CREDO

Să nu mă credeți pe cuvânt
cât am iubit,
cât am uitat,
cât am fost tânăr
și-am îmbătrânit apoi,
cât mai am amintiri,
iubesc și uit,
uit și iubesc.

UNEORI

Uneori te-am iubit atât de mult
încât uitam că te iubesc
și nu mai aveam amintiri,
și nu ne mai întâlneam,
și nu ne mai despărțeam,
și locuiam fiecare
în aceeași singurătate
împreună.
Și te iubeam
eu la un capăt al iubirii,
tu la celălalt capăt,
și venea câte o lacrimă
din plânsul tău
să întrebe ce mai fac,
dacă îmi mai e dor.

STARE

Eu nu mai sunt decât ce-a
mai rămas din mine,
un pic de azi pe mâine,
un pic din ce-am fost,
cu care încă mai pot să visez,
în rest, un fel de a fi
uitând, mereu uitând.
În amintiri însă,
mă simt.

APA

Ce face apa dimineața, când
se trezește, în fântâni, în râu, în lac?
Se spală pe ochi pentru că
a clipit cu lacrimi și
i-au mai rămas câteva
nestinse pe pleoape, pe gene,
și după ce s-a trezit de-a binelea,
curge de la izvor până la vărsare și se
spală de rele, de belele
că de când vine, multe a
văzut, și uneori a zăcut,
a îngenunchiat,
a luat muntele de jur împrejur,
deși nu se cădea, că
apa din râu, pârâu, fântâni
e fata mare, și-i mare păcat
să te culci pe spate
așa cum te-ai născut,
când tot cerul se iută la tine
cam de la începutul lumii,
dacă nu mai de demult.

HIP-HOP

Hip-hop
s-a născut din nevoia
de hip sau de hop?
Un dans călare pe ninsoare,
și-un dans descălecat,
un trap, un galop de gală,
mai multe herghelii
de brațe și trupuri
pleacă și revin,
și cad unul din celălalt
în dans de azi.

O moștenire
e tot ce ne-a mai rămas,
doar pași, doar trupuri,
care trăiesc aerian
din
salt,
și cădem ca în viață,
din pământ pe pământ,
în picioare.

ARS POETICA

Să punem vorbele laolaltă,
cele cinstite cu cele umile
cele ascunse cu cele întunecate,
cele șoptite cu cele răspicate.
Să punem vorbele laolaltă,
cele citite cu cele scrise.

Să punem vorbele laolaltă,
cele din care ne-am născut
cu cele cu care vom
tăcea mai departe.
Să punem vorbele laolaltă
doar știm că noi ne naștem
doar din când în când,
și nu spunem oricui:
„sărut-mâna, mamă” și „tată”.

VEDERE DIN TG. MUREȘ

Toamna e singurul anotimp concret
din viața mea.

Pentru primăvară, îți trebuie vise,
e greu.

Iar pentru vară, lumea e
în papuci de casă.

Din iarnă, am reținut
doar câteva cuvinte:

„Strânge-mă-n brațe, mi-e frig!”

Trăiesc cărunt, într-un oraș

Din care

vă salut.

SCRISOARE DIN TRECUT

Eu trăiesc dintr-o slăbiciune a cuiva,
Părinți pe care i-am obosit noaptea,
Când gureș mă trezeam,
Când aveam insomnii de lapte,
Un fel de foame și de sete de sânul mamei.
Eu am trăit ca un adaos la ceva
Din care au trăit și alții.
Și azi, vin mereu mulți ca mine, care trăiesc
dintr-o slăbiciune a părinților mei,
cu care mă trezeam
în fiecare dimineață.
Apoi am rămas singur,
Să fiu părinte și bunic.

Eu trăiesc bine, din ce am fost,
Ceea ce vă doresc și vouă.

REPORTAJ

Mai trec tractoare, mai trec
camioane, și-i zburcium
de viață proletară la țară.
Toți suntem țărani,
toți suntem șoferi,
pământul însă zace ca o
sapă uitată undeva.
Suntem țărani,
suntem șoferi,
la țară e jale de parcă
ar fi trecut ziua de ieri,
despre care nu mai știe
nimeni unde și cu cine
a plecat.

CONVERSAȚIE DE SEARĂ

— Ești poet?

— Nu, iubito,
a fost doar o elegie,
fuse și se duse,
gramatical nu e mare lucru,
una scrii,
alta înțelegi,
asa că m-am întors acasă,
și nu, iubito,
nu sunt poet,
a fost doar o simplă
elegie...

DE CRĂCIUN

Moș Crăciun, Moș Crăciun,
de ce nu vii în fiecare zi
să ne aduci copilării,
să înțelegem serios
ce-nsemnă să fii copil.

S -aștept
la fereastră
dacă vii,
dacă nu vii...

ADRESĂ

Timpul a fost un Bărbat Frumos,
a avut copii,
o nevastă frumoasă
și locuia la bloc.
Abia mai târziu, mult mai târziu
a îmbătrânit,
și mi-a povestit toate acestea
într-o seară,
pe o bancă,
în fața blocului, unde
am fost vecini o viață.

HRONIC

Sunt pajul unui vers regal,
păunul cuvintelor cu trandafiri,
sfiala din căușele fântâniei,
cu care plânsul, domniță,
ni l-am potrivit.
Și am îngenunchiat,
și am fost fără să știți
o piatră dintr-un vechi castel,
despre care, în cronici chilirice,
s-a spus
c-a fost odată.

DOR ANAPODA

Mi-e dor să nu fi avut copilărie,
să nu fi fost adolescent în anii '70,
să nu-mi aduc aminte
de prima iubire,
să nu fi fost apoi
un cetățean decent, cu vise,
să nu fi așteptat mereu ziua de mâine,
și dacă-mi mai aduc bine aminte,
mi-e dor să nu îmbătănesc.

SCHIȚĂ DUPĂ O AMINTIRE

O dimineață fără caimac,
rece, buimacă
stă într-o rână.

O apă mahmură curge,
ca o bârfă prin sat.

Muntele cu o broboadă de brazi pe cap,
salută trenul care a plecat.

Eu sunt o așteptare
care întârzie
într-o dimineață fără caimac
rece și pustie.

JURNAL DE AMINTIRI

Amintirile mele construiau
o casă la țară, la munte,
la deal, oriunde puteam
să mă simt acasă.

Aveam de toate: lemn
cărămizi, sudoare, cuie,
ciocan, o pădure de brad
deasupra, un părau nu departe,
bolborosind la vale ceva,
un drum cu care ne-am obișnuit,
ne cunoaștem deja,
o căsuță ca un jurnal de cine cu cine,
de ce și cât și unde.

Amintirile mele au trăit
împreună cu amintirile câtorva prieteni,
într-o casă la țară, la munte, oriunde,
sub o pădure de brad.

POATE

Mircea Duca e un trecut mărturisit,
născut dintr-o năzbâtie a părinților
care l-au iubit până mult mai departe.
Dar care a fost un fiu degeaba,
nimeni n-a crezut că va trăi,
un nimic, despre care s-a spus
că ar fi ceva,
apoi a trăit ca toți ceilalți,
care „ar fi putut fi ceva”,
ca o viață „până la adânci bătrâneți”
împreună cu toți.

MĂRTURISIREA UNEI STATUI

Mi-au înțepemit ochii,
mi-au încremenit buzele
de parcă aş fi vrut să
spun ceva, și e târziu,
în parcul pustiu miroase a statuie.
Eu nu știu unde am plecat
și dacă mă mai întorc cândva.

COLOCVIU

Am fost atât de singur,
într-o vinere de decembrie,
au plecat, au fugit și ultimele
obiecte pe care le mai aveam,
și umbrele lor.
Cărțile, una câte una, m-au părăsit,
m-au trădat.
Ca să scriu despre iubire,
Bodaproste că măcar eu am rămas.

DURERE

De prea sete am băut
și din setea altora,
n-am avut nici lacrimi
 uneori,
deși am plâns din
răspuțeri,
 am fost și singurătate din
singurătatea celor pe care
nu i-am cunoscut,
și mă doare.

TESTAMENT

Las moștenire Vouă
Amintirile mele,
cu care am trăit,
în țara aceasta binecuvântată
în care și cei care vorbesc
o altă limbă decât limba
românească sunt Români,
atât cât pot,
în țara asta binecuvântată.

ELEGIE DE TOAMNĂ

Folosește-ți amintirile
și vom fi iar împreună,
pășește prin vise
și fă din ele plimbări lungi,
când vei osteni, nu te trezi,
așează-te pe o bancă în parc,
apoi întoarce-te acasă
ca și cum singurătatea
ar fi fost pentru ultima oară,
și mângâie tandru
așteptarea.

NEDUMERIRI

Uneori mi se pare că
Târgu-Mureşul
a uitat de Oraş,
de magnoliile care înfloresc primăvara,
de turnul cu ceas,
de ceasul cu flori
şi se ceartă pe nume de străzi
în limba română şi-n limba maghiară
de parcă pe stradă n-am avea
 aceiaşi ochi albaştri,
sau căprui, negri sau verzi
şi sprâncenele încruntrate
de cu totul alte emoţii.
Eu, ca poet român
târgumureşean zâmbesc
în ambele limbi, şi sunt fericit
sau singur la fel, împreună cu voi.
Mă întreb de ce nu e mereu
primăvară între noi, dacă suntem la fel,
aproape la fel?

LECȚIE DE ASEMĂNARE

Astăzi vom vorbi despre asemănarea
dintre cuvinte la Oameni,
despre Niciodată și a fost odată,
despre trecut și trecut
despre prezent și prezent,
despre români și români,
despre alții și alții.

Astăzi vom vorbi despre
asemănarea dintre
iubire și iubire la Oameni.

TESTAMENT

Unii nepoți ar vrea
să pot,
să am ce n-am.
Ei să mă ierte
că n-am avut
și n-am visat să am,
așa încât le las,
cu amintiri cu tot,
ce n-am avut.

SOLILOCVIU

Lui Dorin Borda

Eu trebuia să intru în mort,
venise vremea,
mi s-a spus că acolo e bine,
e liniște,
și-o să fie odihnă cât crește
voinicul din poveste,
și poate mai departe
voi fi din când în când
talpa curcubeului
după ploaie.

TÎRGU-MUREȘ

Și deodată nu mai există
plopul triști din parc,
nu mai există în oraș nevroză,
nu mai există decât Turnul cu Ceas
despre care
o bârfă ne povestește
că e înainte de vreme
am fost odata ca niciodată..

APROAPE PASTEL

Acasă ninsoare, a făină de gău,
a pâine de casă,
a cozonaci împlețiți,
o iarnă regală sforăie ninsori,
trecătorii își trimit unii altora fântâni,
se-aud cumpene de apă bună
scârțâind.
Acasă e un du-te-vino
ca la moară,
până în noapte târziu.

AUTOGRAF PE UN CURCUBEU

Sunt prea bătrân
pentru viața asta.
Încerc, tot încerc,
dar nu pot
să o iau de la început.
E altfel și eu sunt
un altcineva.
Nu mă pot schimba.

EXISTĂ

Există, da, există
printre tăceri și tăceri
o tăcere supremă,
dar despre care
nu s-au emis până acum
decât ipoteze,
adică simple păreri.
Dar cu siguranță există
între tăceri și tăceri
o tăcere supremă
și tristă.

ȚARA DE MÂINE

Trăim împreună,
cu tot felul de Oameni,
pe care nu-i scoți din cămașa lor,
și-s peste tot ca mărarul,
„i-o tunat și i-o adunat”,
cât îi glia, atâția sunt
și-i tot adună Ecoul,
iar noi, tot mai puțini,
suntem tăcerea unanimă
și vorbim între noi
cu câte un oftat.

MAI MULT DECÂT DOI

Nu credeam să învăț...

„La colț, domnule elev, la colț,
cum să nu poți învăța
să crezi ?

Cum să nu poți învăța
măcar alfabetul, literele,
cu care se împreunează cuvintele:
C+R+E+Z - CREZ?

O să înveți, Domnule elev,
până la moarte o să înveți
alfabetul sentimentelor.

O să înveți că împreună
înseamnă în viață
mai mult decât doi.

DECEMBRIE

Iubirilor mele,
celor de câmpie,
și celor de la munte,
celor de pe deal,
de la sat
și de la oraș,
vă las moștenire
amintirile mele.
Am fost bogat,
am fost și sărac,
vă las vouă
viața mea, care,
după cum ați aflat,
nu s-a mai păstrat decât în trecut.
Mai trăiesc o vreme cu voi,
cu Elegii de căpătat.
Las vouă moștenire amintirile mele.

POESIS

Cât Eminescu
e-n Bacovia, Doamne!
Târgul iubirilor deșarte,
un anotimp monoton
ce pleacă,
ce vine.
Nu toate întoarcerile
au ajuns până la mine.
Cât Eminescu
e-n Bacovia, Doamne !

GLOSĂ

La bătrânețe, mulți se îndrăgostesc
și se închină credinței, poezie ratată
într-un suflet strâmb
sau puțin.

Am secăt și eu și mă doare.

La bătrânețe,
ne trebuie ceva mai mult decât
în vis să privim umbra lucrurilor.

DACĂ

Dacă MIRCEA DUCA
și-ar aduce aminte
uneori de MIRCEA DUCA,
ar exista în Gramatica
Limbii Române, la Interjecții,
un capitol sever de „Of” și „Vai”,
că doar așa îmbătrânim
de-a binelea.

RĂTĂCIT ACASĂ

Ne-am rătăcit,
e-atâta libertate în jur,
încât nu știu de ce
nu mai avem acasă,
livezi cu poame coapte,
fântâni cu apă vie
și vecini
cu care împărțeam
pe vremuri
fiecare amotimp.

DE LA O VREME

De la o vreme nu mai vorbesc
aproape deloc la persoana
întâi singular.

Mă adresez în numele altora
și uit, am uitat de mine.

Iar după acest
simplu exercițiu gramatical
nu mai sunt singur,
mă odihnesc în fiecare dintre voi
ca să pot îmbătrâni
odată.

COPERTĂ

Mai plesnește pământul
cu cîte o rădăcină
de păr de vară, cu miez roșu,
mai rar acum.
Casa stă în pridvor
și privește cum îi trece fântâni
o ploaie desculță pe obraz.
În livadă a căzut un curcubeu
ca o părere,
sau ca o bârfă.
Bătrânii satului, citesc sfătos
în gară mersul trenurilor
și cine s-a mai întors
din oraș.

SPECTACOL DE GALĂ

Eram o așteptare la garderobă,
după un spectacol de gală,
cu aplauze, cu zâmbete, cu răs.
O premieră de gulere medievale,
Cojoc rusesc, opinci de vară,
teatru absurd, în care se întâlneau
iubiri de mătrăgună
cu altele de iarbă bună,
într-o ogradă în care, ca la teatru,
un prun de vară și-un nuc de toamnă,
își dau binețe,
frunză cu floare,
și se așteaptă până-n toamnă
când o să cadă o cortină
de ploi, peste noi, cu noroi,
cu aplauze de ceață, iar noi,
după o așteptare de toamnă la garderobă,
nu avem dreptul la umbră,
fiecare cu al fiecăruia
ca într-o piesă de teatru
absurd.

JURNAL CU PRIETENI

Mircea Duca e poetul melancolic iremediabil, cum el însuși mărturisește, „un produs al Câmpiei Transilvane, din Bandul de Câmpie”.

El se întoarce mereu la pământul copilăriei unde își „încarcă bateriile.” Este trubadurul care ne duce cu gândul la originea sa, la marile personalități ale locurilor, mării corifei ai Școlii Ardelene, Petru Maior și Gheorghe Șincai, precum și tribunii Alexandru Papiu Ilarian și Iosif Hodoș. Din poezia lui reiese regretul că „ne-am mutat cu toții la blocuri”, deși iubește „ruralul” cu toate bunele și minusurile lui.

Creația poetului este dominată de recurgerea la amintiri. Dă senzația că trăiește doar din amintiri cu toate că trăiește plenar în prezent. În multe din poeziile lui, cuvântul „amintiri” îl regăsim atât la început, cât și la final. Poetul scrie despre el, despre sentimentele și opiniile lui. Prezentul apare mai sporadic în creația sa. Ca pe orice poet „l-au năpădit iubirile amare”. Chiar dacă le consideră amare, îi aparțin și se bucură de ele. „Nu pot să uit”, spune poetul. Toate acestea fac parte din viața lui. El nu poate trăi fără prieteni, fără oameni. Are mulți prieteni adevărați și de mare calibru, așa cum

este personalitatea sa. Cu toate acestea, se consideră un „necăutat pe pământ”, un „anotimp care a trecut.” Nu, anotimpul lui n-a trecut, este în contemporaneitate și în viitor, deși spune că noi nu știm nimic despre asta.

A cochetat cu poezia încă din adolescență. Întâlnirea mea cu studentul la „fizică cu ... educație” în orașul „Târg de pe Mureș” a fost una discretă văzând în el o personalitate care iubește arta. Pentru Mircea Duca iubirea „nu e somn ... nici vis ... nici plâns...”, ea este trăirea superioară. Afirmă că „e un poet care a copilărit în preajma cuvintelor limbii române în Ardeal” , dar el n-a trăit și nu trăiește în preajma acestora, ci „mustește” în interiorul lor. Totuși, simte, parcă, „o sugrumare a exprimării românești” afirmând „lasă-mă să respir românește!” Regretă că „românii” nu mai vor să fie români, că pleacă și nu se mai întorc la limba română, „acasă.”

Elegia pentru poet este asemenea unui refugiu fascinant, pe care și-l dorește mereu, mereu... Chiar se autodefinește ca fiind „o simplă elegie.”

Trăirile poetului sunt redată în ordinea cronologică, asemenea anotimpurilor „jeratic de primăvară” , „e toamnă în mine.”

Mircea Duca este stăpân în țara cuvintelor pe care le șlefuieste și le așterne cu blândețe, sfială și iubire.

Mihai Stăvilă

Nu-mi cereți să scriu despre poet. Citesc și eu ca oricare altul care citește.

Dupa umila mea părere nu e un poet de azi pe mâine. Nu poate fi uitat, și, citindu-l, strigi ca el, adolescentin, „Iată, aici m-am născut!” Și mult mai departe după aceea, vine și ne îndeamnă să ne îndrăgostim, să uităm, să fim singuri...

Cu alte cuvinte e un proces-verbal divin de Elegii în lumea noastră amară și dulce, de uitat uneori.

Lucian Cosmin Duca

Mircea Duca, acest amalgam de bunătațe, modestie, frumusețe sufletească, ce definesc, înainte de toate, un bun prieten, este cel care, cu har, reușește să scrie al doilea volum de versuri. Poezia sa este un permanent dialog cu sine, o întrebare lansată spre neant, urmată de un răspuns năucitor de simplu, de firesc: „tristețea lăsată pe-nserat să doarmă”. Scrie despre imperative solicitări întru regăsirea aceluși timp al fericirii eterne – copilăria: „dați-mi pantalonii scurți cu care am crescut în Copilărie”.

Alteori, cuvintele lasă loc nedumeririi, căci el „scrie singur”. Sub cuvintele aparent simple se ascunde înțelepciunea unui suflet curat, care lasă să iasă la lumină gânduri limpezi întru deslușirea relațiilor intra și interumane.

Mircea, veșnic copil, ai fost, ești și vei fi dragul nostru prieten!

Nelu și Felicia Moldovan

Am bucuria de a fi în preajma unui om foarte generos, care dăruiește din preaplinul ființei sale amintirile tinereții, imagini din natură, sentimente frumoase trăite profund față de toți cei dragi, în locuri de care este legat existențial, și nu în ultimul rând, situații pe care le-a trăit și în care ne recunoaștem cu plăcere. Nu este de mirare că Mircea se exprimă în imagini poetice de o delicatețe pe măsura ființei sale. El este omul care trăiește prin prieteni, vorba și slova sa domoală este ca un pansament binefăcător. Mircea Duca este un nostalgic, el evocă poetic momentele în care se simțea foarte bine, vremuri pe care le-am trăit și noi cu toții, „dându-le a tinereții noastre vamă”, așa cum bine spune Labiș.

Fără îndoială, Mircea al nostru este nemuritor: are doi copii, doi nepoți și iată... două cărți.

Felicitări și la mai multe !!!

Doina și Nuțu Frent

Poezia lui Mircea Duca este metaforă pură... Transpusă în versul liber, degajând o notă aparent nostalgică, ne poartă prin vârstele copilăriei, adolescenței și maturității, prin trăirile copilului familiarizat cu viața „de la țară”, mai apoi ale adolescentului îndrăgostit platonic, ale tânărului unor vremuri repudiate astăzi, ale maturului care, în dialog

cu Creatorul, pune întrebări retorice pe teme existențiale, ale poetului care își definește eul liric.

Trăirile paseiste, care-i dau poeziei o notă ușor nostalgică, exprimă o varietate impresionantă de sentimente: durere, dezamăgire, revoltă, ceea ce-i conferă cu prioritate un caracter protestatar.

În același timp, „Crepusculul vârstelor” definește un poet matur, care stăpânește arta cuvântului la cel mai înalt nivel, un om de bun simț.

Augustin Pavel

Mircea, poet crepuscular! Pe departe!

Este în plenitudinea forței creatoare și care poate face orice, „să închidă sau să deschidă lumea”, s-o intinerească sau nu, cu ajutorul „cuvântului în extaz”.

Ca atare, vârsta nu contează, ci sufletul, care poate fi mereu „jăratec de primăvară” și așa va alunga din minte „anotimpul posac” al toamnei, nostalgia. Volumul de față, cât și cel anterior, demonstrează vitalitatea, înțelepciunea, satisfacția muncii depuse de-a lungul anilor de poetul „proletar”. Simte că nu este un „dezactivat” și că nu „e un nimeni, nimic”, pentru că este înconjurat de o mulțime de prieteni, printre care mă număr și eu.

Îți doresc să mergi pe același „teren”, pentru că ești la tine acasă, și să fii mereu „îmbătat” de scris.

Vasile Petra

Așa cum îmi place să spun, bunul meu prieten Mircea Duca, recidivează, dând posterității „Crepusculul vârstelor”.

Scrisul lui Mircea este exprimarea fascinației de a retrăi vremurile frumoase ale inefabilului ocult și respectului pentru reveria erotică: „așa că încep să nu mai exist/ nici cât am existat până mai ieri”.

Poezia lui Mircea este a reșezării în matca prezentului, a conștientizării imboldurilor curente, destăinuind evadările din realitatea cotidiană prin metaforele din care răzbate bucuria de viață, dar și un semn enigmatic asupra murmurului teluric: „Așa că încep să nu mai exist / nici cât am existat până mai ieri”.

Apelurile permanente la trecutul zbuciumat al locului natal îl apropie pe Mircea de marii noștri L.Blaga și I. Alexandru. Deoarece orice carte se vrea o construcție ambițioasă a minții, trebuie să apreciem meritul autorului acestei cărți, care dă dovadă de patos și respect față de concitadinii săi, care-i respectă vizionarismul din ceea ce a zămislit.

Mircea a ajuns la o evoluție care ne obligă să-l „cităm” tot mai des și să-l respectăm intrând în posesia cărților pe care le produce, destăinuindu-i universul ideatic, pentru că poezia a devenit a doua lui viață și nu ezită să ne surprindă în modul cel mai plăcut tot mai des.

Poezia a devenit pentru Mircea un nou mod de viață, a doua tinerete, neîncadrându-se în tiparele cotidiene ale scrisului, transmițând celor care se apleacă să-i citească versurile, o dragoste nebună pentru viață, poftă și bucurie pentru prezentul tumultuos greu de imaginat și de regăsit la alții: „eu sun bine,/ și singur, atâta cât/ mi-a mai rămas,/ dintr-un anotimp posac”.

Prin aroma artistică ironiei, Mircea trăiește, iubește, și continuă să ne dea speranțe de viitor : „Cât mai am amintiri/ și din atâtea iubiri/ Nu v-am uitat.”

Deoarece ai crezut în tine, trăind fără a face compromisuri cu viața, ajungând la vârsta deplinei maturități, ai strălucit frenetic în această viață „dureros de dulce” deoarece „amintirile mele au trăit/ împreună cu amintirile câtorva prieteni/ într-o casă la țară, la munte, oriunde...”

Ajuns la vârsta „înțelepților”, a pensionarului, bunul meu amic se destăinuie artistic.

Mircea este un poet al cărui „Carte de vizită” este deschisă pentru toți. Supraviețuind ca poet, ne trimite „primele iubiri”, implorându-ne să-l „lăsăm fără de rost”.

Căutarea elegiei lăsate „pe iarbă în curte” îi destăinuie dorința „să respire românește” pentru că are „atâtea amintiri de trăit încă”.

Mircea, continuă „,sapă, sapă...”, prietene, sunt alături de tine și sper să mă număr și eu printre cei care au onoarea să se considere nu doar contemporanul, ci și

prietenul tău, care ai reușit atât de frumos să transformi viața în trăire și versul în elixir, dând expresie și dăinuire lucidității și sensibilității.

Gheorghe Nistor

Nu a scris din plictiseală sau din obligație, ci dintr-o chemare târzie, dar foarte productivă, în cantitate, în număr mare de caiete care așteaptă lumina tiparului.

A scris din nevoia de a fi mereu conectat unui trecut productiv pentru el, chiar benefic atât politic, cât și profesional. Nu e omul care să se dezică, nu e prefăcut în atitudine, ci recunoaște, ca și unii dintre noi, că baza profesională atunci s-a format și s-a afirmat.

Mă miră un aspect: cât a putut să se abțină, să sufere și să-și înfrângă pornirile creative! Trebuia să țâșnească șuvoiul creativ chiar dacă mai târziu, în schimb, cu o putere și un volum impresionant. S-a risipit mult până și-a găsit calea, exact ca în poezia „Da”, dar a și recunoscut că uneori amintirile sunt hrană spirituală adevărată.

Pentru mine Mircea Duca e o carte umană și intelectuală deschisă de la prima pagină și până la pensionare, dar și de acolo înainte, pentru că multe momente ne-au marcat tinerețea și maturitatea, iar printre cei mai fideli prieteni numele lui e prezent.

Productivitate, încredere, optimism, atitudine, sănătate și altele sunt urările unui coleg, prieten și sfătuitor, Ionică Săcărea.

Ioan Săcărea

... versul alb a fost dintotdeauna plăcerea mea.

Mircea, prietenul meu, mă onorează întotdeauna cu lectura poeziilor sale în premieră și mă înobilează sufletește cu gândurile lui profunde.

Îmi place tot de la el ceea ce răzbate printre rânduri, cu subînțeleș, amintiri sau vise sau dorințe.

Baczo Lászlo

Postfață

Sub semnul melancolic al elegiei

Cartea de față se constituie într-un amplu oratoriu în care poeziile sunt cânturi aduse, după cum afirmă însuși autorul, eternelor „cuvinte în extaz/ cu care poți face aproape orice”, pe care poetul le caută seară de seară, cele „care închid și deschid gura ca păpușile care se trag pe mână” (*Cuvinte*).

Marea majoritate a poeziilor sunt plasate în registrul sensibil al melancoliei, o melancolie dureros de dulce, al elegiei cultivate. Adesea obsedant, poetul se mărturisește furat de amintiri desprinse din „despărțiri și singurătăți” (*Speță*). Atmosfera e una de zi difuză (adesea înserare sau noapte) în care Mircea Duca își plimbă singurătățile sau cade „întortocheat în amintiri” (*Căutare*). Simte nevoia de prieteni, altfel e un „dezactivat” sau, mai plastic, „un necăutat pe pământ/ un anotimp care a trecut” (*Stare*).

Răzbate, puternic, patriotismul declarat – vezi Sărbători năuce, în care ziua de 1 Mai devine un remember pe care-l trăiește cu „pionierii, uteciștii, partidul, steaguri, muncitori și muncitoare, oameni de ordine”. E vremea în care „ne-am iubit patria” și are nostalgia defilării...

Poetul re trăiește nostalgia unei iubiri ardente, ce nu e nici somn, nici vis, nici plâns și nici singurătate,

„tocmai/ de acolo venim și nu/ era nimeni în noi” (*Cântec de cândva*). Tot astfel re trăiește copilăria, cu imagini de neuitat: „Copilărie agrară/ miriște, trifoi, buruieni, mătrăgună, urzici, mersul desculț pe arătură”, ori imaginea dezolantă a unui „învățător bătrân/ mocofan și trist” (*Tablou rural*).

Trecerea vremii o percepe cu sentimentul că: „am fost nisip/ într-o clepsidră/ cândva” (*Cântec*); un „poet care a copilărit în preajma/ cuvintelor limbii române, în Ardeal, fiu de pământ natal din Band”, visându-se într-o altă copilărie, în care: „aș vrea să fiu/ copilăria lui Ion Caraion” (*Proces verbal*).

Tot atât de pregnant ca sentimentul singurătății, Mircea Duca re trăiește amintirea, acel trecut sau „râsuplânsul”, cu care s-a născut: „sunt bolnav de atâtea amintiri/ de parcă aș avea din nou/ vârsta teilor înfloriți/ și-n inimă jăratec de primăvară” – frumoasă imagine!

Complex de „amintiri, singurătăți și amăgiri”, poetul trăiește postura de „singur”, aidoma frunzelor veștejite ale unei toamne utopice, nesigur că va veni după vara toridă. El simte că abia atunci se va putea exprima, întrucât „am atâtea amintiri de trăit încă” (*Rugăminte*) și „nu poți în viață/ să te întâlnești cu tine/ și să nu trăiești din amintiri” (*Câteodată*). Resemnat, „m-am mutat în sărăcie și în singurătate, și stau/ în genunchi așa cum/ mi-ați cerut” (*Eu*).

Poet, cu tot ce mișcă în jurul său, Mircea Duca simte trecerea și o spune poetic: „tot așteptând, îmbătrânim/ privind cum pleacă din noi/ în fiecare

toamnă cocori” (Instanță). În rest „nu ne adunăm,/ ci ne risipim, pe/ colbul drumurilor,/ tot căutând/ Calea” (*Da*). Se entuziasmează privind „Râul frumos cu umeri largi” (*Râul*) sau oftează: „Dă-ne (Doamne) celor care am rămas/ Luceafărul de seară,/ să ne fie lumină,/ că noaptea e lungă,/ și-au rămas singurătățile noastre/ fără somn și fără vise/ și-i întuneric fără țară/ cu noi” (*Sentiment 2*).

În aceeași singurătate, poetul trăiește și iubirea încât abia „câte-o lacrimă/ din plânsul tău” mă mai întreba „ce mai fac,/ dacă îmi mai e dor” (*Uneori*). Aceeași iubire, fără diferențiere de naționalitate, o simte poetul târgumureșean, în „țara aceasta” în care poate vorbi corect doar „despre asemănarea dintre iubire și iubire de Oameni” (*Asemănare*).

Poetul, circumscris în sine, se destăinuie franc, descoperindu-și singurătatea, amintirile, iubirile, tăcerile, în tonalități elegiace. Cât de firesc în *Conversație de seară* se întreabă: „Ești poet?! Nu, iubito,/ a fost doar o elegie”.

Îl satisfac bucuriile mărunte, dovadă fiind *De Crăciun*, sau *Jurnal de amintiri*, în care vecinul, de o viață, îi povestește „într-o seară/ pe o bancă/ în fața blocului” experiențe trăite. Privește, sincer deranjat, că românii „pleacă/ nu mai vor să fie români”, aproape concluzionând „Amintirile mele au trăit/ împreună cu amintirile câtorva prieteni,/ într-o casă la țară” (*Jurnal de amintiri*).

Scris în vers liber, volumul se constituie ca un epigraf modern, dezlănțuit și pur, asemenea râurilor de munte pe care le descrie: „coborând dintr-un sat/ dintr-un munte de vară...” (*Râul*).

Poet și al cetății, în orașul ardelean, simte nevoia conviețuirii în poezii ca *Dacă*, *De la o vreme*, *Rugăminte*. Își declară ferm admirația față de poezia modernă (Maiakovski, Andre Breton, Alfred Jarry, Blaga, Nichita Stănescu sau Ion Caraion), poezia simbolistă (Bacovia) ori față de marele nostru Eminescu.

Întreg volumul este, de fapt, un autoportret: „Eu, ca poet român,/ târgumureșean, iubesc/ în ambele limbi, și sunt fericit” (*Nedumeriri*), sau „am fost singurătate din/ singurătățile celor pe care nu i-am cunoscut/ și mă doare” (*Durere*), sau „Eu sunt o așteptare/ care întârzie/ într-o dimineață fără caimac,/ rece și pustie” (*Poliță după o amintire*). Dar, cel mai bine se desprinde poetul din Vedere din Târgu Mureș: „Toamna e singurul lucru concret/ din viața mea./ Pentru primăvară, îți trebuie vise,/ e greu,/ iar pentru vară, lumea e/ în papuci de casă./ Din iarnă, am reținut/ doar câteva cuvinte:/ «Strânge-mă în brațe, mi-e frig!»/ Trăiesc cărunț/ într-un oraș/ din care vă salut”.

Petre Curticăpean

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	5
FILĂ DE JURNAL	7
FOTOGRAFIE	8
PATIMI	9
REVERIE	10
CUVINTE.....	11
SPEȚĂ	12
CAUTARE	13
CÂNTEC	14
STARE.....	15
ADUCERI AMINTE	16
CARTE DE VIZITĂ.....	17
SĂRBĂTORI NĂUCE	18
INSOMNII.....	19
LILI.....	20
CÂNTEC DE CÂNDVA.....	21
TABLOU RURAL	22
CÂNDVA.....	24
IUBITO.....	25
PROCES VERBAL	26
POVESTE RURALĂ.....	27
SCUZAȚI-MĂ.....	28

ILUSTRATĂ.....	29
REPORTAJ ANTIC.....	30
DINCOLO.....	31
JURNAL.....	32
RUGĂMINTE.....	33
CÂTEODATĂ.....	34
PROPOZIȚII.....	35
EU.....	36
CALEIDOSCOP.....	37
ETAPĂ.....	38
INSTANȚĂ.....	39
DA.....	40
MĂDĂRAȘ HARGHITA.....	41
GENERȚIA POP.....	42
RÂUL.....	43
SENTIMENT 1.....	44
SENTIMENT 2.....	45
SENTIMENT 3.....	46
DE TOAMNĂ.....	47
PASTEL.....	48
MESAJ.....	49
CREDO.....	50
UNEORI.....	51
STARE.....	52
APA.....	53

HIP-HOP	54
ARS POETICA	55
VEDERE DIN TG. MUREȘ	56
SCRISOARE DIN TRECUT	57
REPORTAJ.....	58
CONVERSAȚIE DE SEARĂ	59
DE CRĂCIUN	60
ADRESĂ.....	61
HRONIC.....	62
DOR ANAPODA	63
SCHIȚĂ DUPĂ O AMINTIRE	64
JURNAL DE AMINTIRI.....	65
POATE	66
MĂRTURISIREA UNEI STATUI.....	67
COLOCVIU	68
DURERE	69
TESTAMENT	70
ELEGIE DE TOAMNĂ	71
NEDUMERIRI.....	72
LECȚIE DE ASEMĂNARE	73
TESTAMENT	74
SOLILOCVIU.....	75
TÎRGU-MUREȘ	76
APROAPE PASTEL.....	77
AUTOGRAF PE UN CURCUBEU	78

EXISTĂ.....	79
ȚARA DE MÂINE.....	80
MAI MULT DECÂT DOI.....	81
DECEMBRIE	82
POESIS.....	83
GLOSĂ.....	84
DACĂ	85
RĂTĂCIT ACASĂ.....	86
DE LA O VREME	87
COPERTĂ.....	88
SPECTACOL DE GALĂ.....	89
JURNAL CU PRIETENI.....	91
POSTFAȚĂ.....	101